

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. VII. Debemus facere ex corde nostro oratorium Dei, sicut erat uterus sanctissimæ Virginis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

an putas, te id modo comprehendere, interrogabat me? Flauisli forsitan parvam aliquam scintillam luminis, quæ perobscure ostendat tibi aliquid magni; sed quàm procul abes ab eo, quod ingressus sis thesauros sapientiæ & scientiæ, volo dicere, diuitias luminum & ardorem, diuinorum, inclusas in IESU Christo, quando ita pernoctabat in oratione Dei; Nonnisi ipse erat cognoscere perfecte illas, & post ipsum, Sanctissimæ Mariæ ipse; & post hanc, aliorum Sanctorum, magis aut minus juxta proportionem & mensuram, quæ transigebant noctem: hæc lux mortalis in oratione Dei.

Observavi bene, quod cæcus essem, quòdque, dum credebam videre me parum aliquid, viderem nihil; experiebat nihilominus vehementissimum desiderium aliquantum plus addiscendi ex eo; potissimum ab eo informari desiderabam, interrogans, in quâ

scholâ, & sub quo Magistro addisci id posset; & an ipsi labor nostro & proprio nostro experimento hanc scientiam comparare nobis liceat? Non, respondit mihi, non hoc fit mediante labore, sed mediante quiete, non faciendo multa, sed faciendo nihil. Ne credas, quòd facile sit quiescere, & nihil omnino facere: est labor hic excedens nostras vires, & si Deus non adjiciat manum per speciale gratiarum suarum subsidium, nunquam ad pertingemus. Non intermittamus tamen id desiderare, & cum importunitate indefinenter efflagitare à Deo: solus hic labor utilis est nobis, postulanda semper à Deo id, quod à nobis ipsis habere non possumus. Si volis, dicam tibi hæc, quid tibi agendum, quæve ratione habere te debeas; & hæc conclusio erit, hic fructus totius nostræ Consultationis.

* *

ARGUMENTUM.

Debemus facere ex corde nostro Oratorium Dei, sicut erat uterus Sanctissimæ Virginis.

ARTICULUS VII.

Luz. 13 v. 7
Quid nos
obstringat
ad oran-
dam sem-
per.

Novimus omnes obligationem ab Evangelio nobis impositam: *Oportet semper orare, & non deficere*; & quando Evangelium hujus nos obligationis non admoneret, propriæ

nostræ miseræ & indigentæ naturales eam inculcarent nobis, eò quòd, cum simus creaturæ, quæ nihil habent à semetipsis, nisi in exhaustam nihili abyssum, necesse nobis sit obsecrare absque intermissione.

missione creatorem nostrum, ut cunctis nostris suppetias ferat necessitatibus. Insuper verum est, quòd, cum omnibus constet hæc orandi obligatio, pauci sint, qui illi satisfacere non contendant, unus magis, alter minus.

Sed aliqui ratò admodum orant, & nonnisi paucas effundunt orationes vocales, hæcque potiùs è memoria, quàm vero corde profectas: Et hi non Satisfaciunt obligationi suæ, quâ tenentur ad orandum, sed hanc sibi potiùs adaugent, cum nonnisi quandam per intervalla exhibeant ejusdem speciem & apparentiam.

Duo genera orationis: una est hominis, altera Dei.

Alij orant frequentius, & mente suâ loquuntur ad Deum: Hi nôrunt, quòd, sicut loquimur hominibus, qui corporales sunt, verbis corporalibus, sic loquendum sit Deo, qui purus spiritus est, verbis spiritualibus. Sed inter hos, qui ita orant, loquuntur aliqui idiomate proprio, alij loquentur idiomate Dei; volo dicere, quòd aliqui proprias suas cognitiones, & discursus proprii sui intellectus, utuntur insuper affectibus ac bonis desiderijs proprijs sui ad agendum cum Deo in oratione: alij non alias habent cogitationes, aut cognitiones alias, & alios affectus, aut alios ardores, quàm illos Dei: primi faciunt bene, sed alij faciunt melius absque comparatione: primi faciunt bene, quòd suam perficiant oratio-

nem, modo quo possunt optimo; sed alij multò faciunt melius, eò quòd agant in oratione Dei exemplo Salvatoris nostri.

Interrogas, quid sit agere in oratione Dei, & quòmodo id faciant? Respondéo, quòd id faciant faciendò nihil; non enim hi faciunt sicut illi, qui propriam suam faciunt orationem: illi laborant, concipiunt cogitationes, considerant, meditantur, indagant, examinant, rimantur, sibi que formant discursus, ad seipos instruendos, sequè convincendos; & hæc ratione conantur extimulare cor suum ad amandum: isti non orant, faciendò nihil, eò quòd ipsimet propriam suam faciunt orationem: ex his similiter plures sunt: qui aliam non agnoscunt orationem, & audacter asserunt, esse tempus perdere, & pessimè orationem, si non fiat memoratâ ratione:

Sed qui nôrunt, quòd agere in oratione Dei, sit totum quid aliud quàm persistere in propria suâ oratione, quando DEO placet ipsorum prævenire animam gratiâ quâdam particulari, qua ipsi illius aperiat portam, nihil faciunt horum omnium; ipsorum mens non occupatur inquirendo cogitationes, nec fabricando conceptus, nec efformando discursus, nec eliciendo virtute considerationis bonas illustrationes è proprio fundo suo; est illis aliud occupationis genus longè nobilius.

Quòmodo
faciamus
propriam
orationem.

Quomodo
quiesca-
mus in ora-
tione Dei.

lius. Eadem ratione procedit ip-
ſorum cor; non laborat id concipi-
endo bonos affectus, nec accen-
dendo magnum ſacri amoris
ignem, cujus virtute ardentia tra-
hat è proprio ſuo fundo ſenſa ac
deſideria: Eſt illis aliud induſtria
longè præſtantioris genus; ipſo-
rum in hoc ſita eſt attentio, quâ
caveant, ne contendant facere ali-
quid de novo, nec aliquid pro-
ducere ex ſemetiſiſ; (hoc enim
reverà valde parum eſt) ſed ad-
hærete unicè illi, quod inveniunt
totum jam factum; illi, quod fa-
cere non poſſent ex ſemetiſiſ; &
illi, quod facit Deus ab æterno in
ſe, contemplationi ineffabilis ſuæ
pulchritudinis, & amoris infinitæ
ſuæ bonitatis. Ecce tibi admira-

bilem orationem Dei. Quando
ſemel invenit anima abſconditum
hunc theſaurum, probè vider,
huic unico negotio ſibi eſſe inhæ-
rendam, huic vacandum, hîcque
ſibi quieſcendum, faciendo nihil,
niſi impediendo mentem ſuam &
cor ſuum, ne aliud faciant, quam
quod factum eſt; ſed huic in-
cumbant unicè, huic ſe devove-
ant, hîcque ſuam capiant quie-
tem.

Oporteret ergò, dicebam ipſi,
ad hoc exequendum eſſe in cælo:
quandiu enim languemus in mi-
ſerijs hujus mundi, id videtur mi-
hi impoſſibile: Ex hoc deſum-
pſit anſam ſuppeditandi mihi do-
cumenta adhuc pulchriora.

* * *

§. I.

*Quomodo Beati exigant diem æternitatis ſuæ
in oratione Dei.*

Verum eſt, inquit mihi, quod
Beati, qui ſunt in cælo, in-
tendant Deo aliâ prorsus ratione,
quàm nos mortales miſeri, re-
ſtantes adhuc ſuper terram: Si-
quidem illi exigunt ibi ſuprà to-
tum magnum æternitatis ſuæ diem
in oratione Dei, & nos miſeri
Viatores exigere non poſſumus
niſi brevem vitæ noſtræ mortalis
noctem in hoc orationis genere;
Eſt igitur hæc pro ipſis in pleno
die, & eſt æterna; & pro nobis non
niſi in nocte, & admodum brevis.

P. Iſane Conſultat, Tom. III.

O quàm volupe eſt Beatis cæ-
lorum inquilinis, exigere totum
immensum æternitatis ſuæ diem
in oratione Dei! Eòquod clarè vi-
deant infinitam ipſius pulchritu-
dinem, per quam æternâ ſuſpen-
dantur admiratione, & perpetuò
repleantur gaudio: Vident ipſi
clarè admirabilem contemplatio-
nem, quam facit Deus de propria
ſua eſſentiâ, & ex hac commu-
nicat illis Deus, & in partem hu-
jus veniunt, nec contemplatio-
nem habent aliam; ſiquidem con-

H h h h t.c.m.

templatio, quam faciunt de Deo (per quam beati redduntur) non est opus speciale proprii ipsorum intellectus; Deus est, qui operatur hanc in ipsis, & per ipsos. Insuper clarè ipsi vident amorem perfectissimum, quo totus exæstuat erga infinitatem suam bonitatem, ex quo oblectantur, & à Deo in partem illius admittuntur, intrant in ipsum, & alium amorem non habent; siquidem totus amor, quo feruntur in Deum non est opus particulare propriæ ipsorum voluntatis, sed amant Deum proprio amore Dei. Vident ipsi tandem infinitum gaudium fruitionis & possessionis, quam habet Deus sui ipsius, & DEUS in eandem hanc possessionem admittit ipsos, ubi in æternum requiescunt, omnes referti abundantia gaudij, quo demulcentur, sed quod ipsi met declarare & exponere non possent. Ecce igitur, qua ratione ipsi exigant totum magnum diem æternitatis in oratione Dei, nihil faciendo, uti vides, nisi quod ipsemet Deus facit ab æterno; Et hæc rapiuntur dulci quadam quiete totius suæ animæ.

Quomodo
exigere
possumus
tempus nos-
trum in
oratione
Dei,

Sed nos, qui reptamus super terram, hincque ambulamus in nocte, obquod semper involvamus tenebris fidei, cum non videamus clarè Deum, exigere non possumus noctem nostram in oratione Dei modo quodam jucundo, quomodo exigunt in eâ illi splendi-

dum gloriæ suæ diem: Nihilominus cum noverimus per fidem veritatem omnium eorum, quæ vident illi, nosque æqualem cum illis habeamus certitudinem, quod sit Deus, quod sit nobis præsentissimus, quodque hic faciat eandem orationem, quam facit in cælo, id est, quod contempletur semper suam pulchritudinem, quod amet semper eandem suam bonitatem, sive manifestet id clarè Beatis in cælo, sive abscondat id nobis, non nisi id nobis demonstrans per fidem, agere & versari benè possumus, sicut illi in oratione, si non eadem cum evidentia, eadem saltem cum certitudine. Verum est, quod ipsi Beati sint; sed nobis invidiam non moveat ipsorum prærogativa, quæ ipsis conceditur exigere totum magnum diem æternitatis suæ in oratione Dei, sufficiat nobis proficere. Ex inestimabili, quam possidemus, felicitate, dum bene traducere licet nobis brevem nostram noctem in eadem oratione Dei. *Erat pernoctans in oratione Dei.*

An sperare hoc possumus? Interrogavi ductorem meum: An alia nobis sunt, ut evolemus illuc? Ita, respondit mihi, quia aliud non requiritur, nisi ut faciamus nihil, id est, non requiritur, nec consideratio, nec discursus, nec Philosophia, nec quæcunque alia occupatio mentis; imò potius est

Qui vult

NB.
Hæc ma-
ria diffi-
citer intel-
ligibilis e-
st, quare
gradæ.

est opus, ne laboremus, ne aliquam formemus cogitationem ex nobis ipsis, sed simpliciter solum & tranquille intendamus orationi Dei, abs eo, quod ipsimet eam facere velimus; siquidem ipsa jam facta est ab aeterno, sicque semper aequaliter in aeternitate, modo infinita ratione sublimiori, quam nostra mens conficere posset ipsam; fruatur illa solum cum reverentia praebendi consensum, hincque quiescendi in pace. Aliud agendum non est, & hoc sufficit pro ipsa.

Qui videt. Ecce! quod metuebam, dice-

bam ipsi, ne dares mihi pro veritate imaginationem. An ignoras, quod innumeri etiam viri perditissimi, & rerum agendarum peritissimi, clare dicant, errorem esse & meram deceptionem, credere, orationem fieri posse nihil faciendū; siquidem agendum est, nobis ex nobismetipsis, cogitandum est, meditandum est, discurrendum est, producendi sunt actus amoris, qui produci possunt ardentissimi; alias non facimus orationem, sed perdimus tempus in turpi otio.

* *

§. II.

Quid sit oratio Dei.

NR. Hæc materia difficultatior intellegendis est, de eorum legrata.
PROBÈ novi, respondit mihi magnâ cum pacienciâ & charitate, plures ita addictos esse bonis hisce exercitijs, ut aliud nec laudare nec ratum aut gratum habere possint. Summè laudo, non minus illis, bonas cogitationes, pias meditationes, sanctos affectus, æque amoris & alias devotas occupationes animæ in oratione ipsius. Sed eheu! quid efficere nos credimus cum omnibus nostris patris cogitationibus, levibusque nostris considerationibus, formatis à nobis ipsis! Et quo pertingere putamus nos per actus nostros ab infirmitate nostratum mentium vel voluntatum productos? An pertingemus unquam per omnes no-

stros vanos conatus ad infinitam magnitudinem DEI? Relinquamus, relinquamus hæc omnia, quæ nihil sunt, & insistamus orationi Dei, quæ complectitur omnia: Non adnitamur aliquid facere, eòquod inveniamus, Deum facere ea omnia, quæ facienda sunt pro perfectissimâ oratione; Nobis opus non est, nisi accedere ad ipsam, & quiescere in ipso, abs eo, quin aliud quid faciamus, nisi id, quod ipsemet modò tam divinò facit ab aeternitate.

Et ne metuas, te otiosum fore, ita quiescendo in oratione DEI; ne verearis, te malè facere, vel perdere tempus inutiliter, dum nihil ex tuo vel demere, vel ad-

H h h h x dere

Hoc orationis genus non est otiosum.

nus non est
 otiosum, dere hęc volēs: O quān magnum
 quid facis, dum facis nihil? siqui-
 dem quæro ex te, & ad hoc re-
 sponde mihi: Quānam occupatio-
 nem vel sanctiorem, vel sublimio-
 rem habere potes in terris, quān
 dum id facis in nocte tuæ fidei,
 quod faciunt ibi supra Beati in ple-
 no die suæ gloriæ? Ipsi agunt in
 oratione Dei, ibique in æternum
 requiescunt, sicut modo dixi; Et
 tu eādē ratione agis in eādē
 oratione Dei, ibique requiescis;
 ipsi vident ibi clarē, & tu credis
 hęc firmiter; si nemo dicere po-
 test, ipsos esse otiosos, hac ratio-
 ne nihil faciendo, quare dicatur te
 otiosum esse ipsos imitando.

Anima est
 occupatissi-
 ma in sub-
 limi hac
 oratione.

Sed ipsi vident, & ego non vi-
 deo; hoc ex eo est, quod ipsi sint
 in pleno die, & tu sis adhuc in
 nocte; sed ego non habeo cogi-
 tationem aliquam, neque aliquem
 affectum de Deo: Non debes te
 hęc decipere; Nam si verum es-
 set, quod non haberes aliquam
 cogitationem in tuā mente, nec
 aliquem affectum in tua voluntate,
 & reipsā nullam haberes atten-
 tionem ad aliquid, vitioso hoc
 torperes otio, quod merito repre-
 henditur ab omnibus; siquidem
 nil scire & nihil velle, & nulla re
 se occupare, non magis, quān
 lignum aridum, quod & vitā &
 sensu caret, hoc est perdere tem-
 pus & æternitatem, & perdere se-
 metipsum; sed anima quæ exigit
 noctem in oratione Dei, procul

abest ab ejusmodi statu; siqui-
 dem illa scit, illa cogitat, illa vult,
 illa amat, illa fruitur, illa tota oc-
 cupata est Deo, absque eo tamen,
 ut aliud quid faciat, quān quod
 quiescat.

Vis videre, quōmodo ipsa non
 sit otiosa, quōdque excellentissimā
 distineatur occupatione? In-
 primis ipsa scit, quōd Deus suam
 faciat orationem in seipso, quia sic
 fides docet illum, sicut lumen glo-
 riæ ostendit ipsum Sanctis in celo.
 Illa cogitat, quōd Deus contem-
 pletur suas excellentias, illa intra-
 re vult divinam hanc orationem,
 illa amat permanere hic unitissima,
 illa gustat supremam hujus status
 felicitatem, illa tandem tam præ-
 clarē se reperit occupatam proprijs
 occupationibus Dei, ut omnis alia
 occupatio displiceat, ipsique videat-
 ur occupatio vana.

Verum est, quōd hęc occupa-
 tio tam tranquilla animæ (quæ non
 permittit ipsi aliud, nisi quōd at-
 tendat ad id, quōd Deus facit, ci-
 tra id, quōd aliquid faciat ex se-
 ipsā) non progigneret magnas
 cognitiones in ipsius intellectu, nec
 excitaret affectus vehementes, in
 ipsius voluntate, nisi Deo placeat
 videre ipsam in hoc statu, ipsique
 is ostendat certos cognitionum
 divinarum radios à se profectos,
 quōsque infusa appellant lumina,
 & insuper accendat, quando ipsi
 placet, in illius voluntate certum
 quendam prorsus cœlestem ig-
 nem,

Quid sit
 oratio Dei.

Quōmodo
 Deus ipse
 met occu-
 pet ani-
 mam in hac
 oratione.

Verum
 eccitum
 animæ
 contemp-
 tuarum

nem, à se procedentem, quem infusorum effectuum condecorant nomine. Hæc bona sunt inæstimabilia, quæ nihilo stant animæ, nisi quòd illas recipiat; sed unica ejusmodi cognitio infusa, unicus ejusmodi affectus infusus, magis ipsi prodest, quam pulcherrimi quique discursus, vel ferventissimi quique affectus, quos producere unquam ipsa posset in totâ vitâ suâ.

Nonne videre erat quàm plures magnas animas, specie cujusdam extrâs quasi semper abreptas, per diturnam consuetudinem, quâ fidelissimam navabant operari unice huic orationi DEI; eò quòd ipsarum mens denudata ab omni aliâ cogitatione, liberè intenderet soli considerationi, quâ DEUS contempletur seipsum; cùmque aspiicerent ibi aliquid infinitarum pulchritudinum, quas contempletur DEVS, ac si ipsa et contemplerentur illas, immerfas se videbant magno huic prodigiorum oceano; dum interim ipsarum cor ab omni alio exspoliatum affectu consumi se facile patiebatur ipsdem flammis ignis divini, qui egreditur à facie DEI; sicque tota ipsarum anima absorbebatur profunditate orationis DEI, ut neque sensus, neque ratio humana, neque mundus ipsas amplius possideret.

Verum est, insolitos hos esse favores, quibus DEVS prosequitur animam, sed quando DEVS his

eam favoribus prosequi non vellet, ipsique non conferret nec cognitiones, nec affectus, nec lumina, nec sensa aut desideria infusa, ipsa contenta est ex eo, quod docetur à fide: Nimirum, quòd Deus sit, quòd ipse sit sibi totus præsens quòd is ab æterno suæ intendat orationi, id est, sibi ipsi, contemplandò se, & amandò seipsum, quòd fruatur voluptate ineffabili possessionis suæ, quòdque hæc omnia agantur abs eo, quòd agantur unquam in interiori animarum spiritualium & immortalium, quas eum ob finem creavit, ut sua extrâ se essent oratoria. Ecce! quid illa sciat majori cum certitudine, quàm si proprijs id oculis videret, eò quòd hoc fides ipsam doceat, & hæc decipere illum non magis possit, quàm DEVS ipse, qui id revelat.

Et ecce insuper, unde ipsa tara perfecte sit contenta, ut quando nunquam haberet aliud, semper se beatam æstimaret, quod pretiosam hanc teneat possessionem DEI: Ecce cui innitatur tantâ eum firmitate, ut de nullo dubitet unquam; Ecce cur fruatur pace & quiete internâ tam solidâ, ut nunquam commoveatur ex aliquo, eò quòd id falsum esse non possit: Ecce denique totum ipsius pretiosum thesaurum, cui omnem suam devovet æstimationem, omnem suum consecret amorem, eò quòd ipse DEVS sit, quem hæc ratione,

H h h ; h o s .

Est oratio fidei.

Verum exercitium animarum contemplativarum,

fit Dei.

modo perfectum in hac ac.

hocque medio possidet; Insuper non estimat ipsa cetera omnia plaris, quam nihilum, eoque hęc omnia, quę DEVS non suat, oriuntur ex nihilo, & in nihilum revertantur.

Anima huic addita orationi non curat cogitationes intellectum suum occupantes, siue bonas, siue malas.

Quando hęc anima videret nasci e suo intellectu pulcherrimas quasque cogitationes, & proficisci e corde suo ardentissimos quosque affectus, nihili hęc omnia facit, eoque hęc omnia nihil esse sciat; æternitas præcessit illa, æternitas illa sequetur; & si hęc per aliquot momenta inter duas hasce

apparuerint æternitates, id non fuit, nisi ut quantocyus disparent: Et quando videret ipsa intellectum suum horrendissimis quibusque occupatum cogitationibus, & cor suum pessimis, quę inveniri possunt, oppugnatum desiderijs, nihili penderet illa, eoque novetur hęc omnia nihil esse; nihil erant paulò ante, & mox iterum nihil erunt; omnia transeunt, & nonnisi paulisper apparent, ut dispareant pro semper; nonnisi sola est veritas, quam fides docet ipsam de DEO, qui manet in æternum.

§. III.

Facilitas orationis DEI.

Quinque rationes, quę ostendunt excellentiam & facilitatem hujus orationis.

1. Fateor, me invenisse magnum argumentum solatij, fortissime exstimulationem meipsum, in Conclusionem hujus Consultationis. Siquidem imprimis videbam, tam difficile non esse, sicut credideram, orare semper absque intermissione, eoque opus non sit nostram semper fatigare animam, ad perficiendum continuò suam orationem propriam; sed tantum requiratur, ut requiescere permittatur ipsa in oratione DEI, quam ipse facit ab æterno: si semel illa hanc eognoverit & degustaverit, semper & facile, quin se fatiget, requiescere potest: Et hoc est, *semper orare, & non deficere.*

2. Secundò probè videbam, quod omnes animæ indiscrimina-

tim idoneæ sint ad faciendum semper orationem, dummodò solum existant Christianæ; & si nonnullæ faciant illam multò meliùs alijs, hoc non est, nisi ex eo, quod ipsæ habeant multò plus fidei; parùm interest, an habeant intellectum magis stupidum, vel illuminatum, cor magis tenerum, vel durum, discursum magis firmum, vel magis debilem, eoque propriæ cogitationes, vel proprii affectus non sint, qui exigere nos faciant noctem nostram in oratione DEI; sola fides nos eò deducit, & quantò vivacior fuerit & firmior, tantò nos propius deducit illuc.

3. Tertio videbam maximam facilitatem, quam habere possumus, verlandi semper in divinâ hęc oratione,

tione, omni tempore, & omni loco, si velimus; ne attendas, an sis in Ecclesiâ, vel solus abstractus in tuo conclavi, circumfers ubique oratorium, in quo perficere potes illam; siquidem animam tuam DEUS eo nomine ad suam crevit imaginem, ut facere possit, quod ipsemet facit, suoque Eclypon asimiletur Archetypo. Ipse intellectum habet, quo se contempletur, & voluntatem, quâ se amat ab æterno in se ipso & extra seipsum; ipse conficere sibi voluit oratorium quoddam ex tuâ animâ, conferendô illi intellectum & voluntatem ad contemplandum & amandum se continuò, sicut ipse, & cum ipso; prærogativa sanè stupenda, quam nostra obtinet anima super ceteras omnes creaturas.

4. Quartò benè videbam, aspiciendam igitur non esse orationem velut quendam laborem, sed velut maximam quietem, nihilque faciendum esse à nobis, eòquòd omnia faciet DEVS per seipsum; sufficit aspiciere ipsum facientem, & consentite ex totâ nostrâ animâ omnibus ijs, quæ facit. Nullius laboris est, aspiciere lucem in pleno meridie, ego non facio illam, sed totam invenio jam factam; impossibile est mihi, ut ipsemet vel faciam vel destruaam illam; dum claudendo oculos, non propterea illam destruo, sed illâ me privo, mihi- que voluntariam noctem concilio

& ut iterum videam, nullo mihi opus est labore, ut faciam lucem, quia ipsa semper manet facta, non nisi aperiendi mihi sunt oculi: sic nullus exantlandus mihi labor, ut faciam orationem DEI; non enim ego illam facio, sed ipse facit omnia, & à me non requiritur aliud, quàm intendere ipsi; quando avertito me ab illo (quod accidit sæpissimè) non destruo propterea orationem DEI, sed illâ me privo, & ut iterum illâ fruor, non opus est labore ad illam denuò faciendam, quia semper permanet facta, non nisi referare oportet me oculos, id est, de novo attendere & intendere DEO.

5. Tandem benè intellexi ex omnibus, quæ mihi dixit, non ita observandam esse methodum, ad perficiendum excellenter orationem DEI: siquidem intratur in illam absque præparatione, persistitur in illâ absque labore, & exitur ex eâ absque advertentiâ. Intratur illuc absque præparatione, cum nullum huic orationi, quæ æterna est, sit initium; & accidit ei, qui navat ipsi operam, quasi intraret in quandam Ecclesiam, ubi perpetuò cantantur laudes DEI, ipse illas hic incipit, ubi illas invenit; ipse facit, quod fit, & offert solum Deo easdem laudes, quæ redduntur ipsi: Persistitur hic absque labore, eòquòd non nisi illud, quod fit, suscipiatur: Hem! quid facere posset anima, quod non esset infinita

ratio;

ratione minus eò, quòd ipsemet facit Deus? Tandem exitur ex eà, ut non advertatur; siquidem hoc accidit nunquam, nisi per vecordem quandam oblivionem, quæ attentionem aufert animæ, qua fer-

tur in Deum, absque eo, quòd id advertat. O Deus bone! custodi nos à funesta hâc tuæ præsentis oblivione, quæ inæstimabilibus exspoliat nos bonis, & malis nos obruit innumeris.

CONSULTATIO XVIII.

Cor fidele, ubi fit sermo de miraculoso Sanctissimæ Virginis partu, per quem dat Terra, quòd accepit è caelo, ut redderetur ipsi.

Uam parùm securæ spes nostræ sunt ac fiduciæ, si non nisi nostris innitantur desiderijs! Lætabat spe suavissimâ, dum vehementissimo me succensum expetiebat desiderio degustandi hîc innocentem voluptatem Consultationis jucundissimæ, quam perceperim unquam ex ore amantissimi Ductoris ac Comitæ mei, ab initio ad præsentem usque diem; Cùm viderem, quòd loqui mihi vellet de egressu Filij Dei ex utero Virginis Matris suæ, promittebam mihi, eodem persundendâ fore gaudio animam meam, quò nostri perfunduntur oculi, ab initio diei, quando aurora progignit nobis solem! siquidem hæc hora est, ubi tota gaudio demulcetur natura. Sed attonitus hæsi,

dum dixit mihi; Non est hîc locus alicui Consultationi; siquidem in Consultationibus loquendum est; verum hîc non requiruntur verba, sed universale requiritur silentium, & profunda admiratio. Taceamus, inspiciamus sollicitè, & maneamus toti abrepti extra nos ipsos, ex aspectu innumerorum prodigiorum, quæ nostris occurrunt oculis, & silentium imponunt omnibus Creaturis: *Dum medium silentium tenerent omnia*: Et hoc dicens atollebat in cælum oculos, & exin ultro citroque circumagebat illos, ac brachia crucis in motem extensa elevans, dicebat voce admodum submissâ, languente & velut moriente: Omnia hîc sunt ineffabilia, ineffabilia, ineffabilia, & exin conticuit.

Sed hoc ipsum (dicebam ei, ut excitarem illum & impellerem ad pro-

Admiratio
prodigiosi
partus Vir-
ginis.

I. Leo.
lem.
Nativ.